bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Precauţiuni la o posibilă emancipare

«Gazeta Sporturilor», bine informată ca întotdeauna, a anunţat eri posibila participare a României la Cupa Europei Centrale, cu patru echipe. Pentru cei mai mulţi, această veste a provocat, pe lângă o bucurie justificată şi o umbră de melancolie perfect motivată.

Participarea a patru echipe româneşti în cea mai mare competiţie continentală, înseamnă, în puţine cuvinte, consacrarea definitivă, acolo unde soccerul nostru este privit încă cu neîncredere. Un delegat al federaţiei va lua peste puţine zile drumul Vienei, şi va aranja înaintea conferinţei dela Budapesta şansele acestei neaşteptate perspective a footballului autochton.

Realizazrea ei, aduce însă şi sarcini destul de dificile. Este un adevăr că footballul nostru a parcurs un drum lung de emancipare cu paşi gigantici. Avem astăzi echipe divizionare de calitate superioară, după cum avem un public extrem de numeros ce populează tribunele stadioanelor la fiece împrejurare. Viaţa noastră sportivă trecând din epoca pubertăţii la o maturitate încurajantă, ne face să bănuim nu peste mult timp un triumf definitiv al sportului devenit naţional.

Participarea într'o astfel de competiţie nu este un simplu fapt divers. In întrecerea pentru cucerirea invidiatului trofeu european, echipele noastre vor întâlni adversari căliţi în dispute fascinante, echipe puternice, ce practică un soccer de calitate superioară. Fiecare ţară îşi desemnează ca ambasadori ai culorilor naţionale cele mai calificate formaţii în care jucătorii in- [illegible] Bologna, Ferencvaros, Hungaria, etc. etc. echipe cu care Europa se mândreşte.

Iată de ce, patru echipe româneşti în Cupa Europei Centrale este o bucurie, dar şi o tristeţă. Deşi până în acest moment acest lucru nu este decât o posibilitate — nu exclus de realizat — formaţiile noastre divizionare, ar trebui să se gândească de pe acum la eventuala lor participare. Echipele noastre fruntaşe trebue să urmărească un drum metodic. O viaţă sportivă sobră şi serioasă. Antrenamente solide, perfecţionări de stil şi complectări de technică.

Ar fi cea mai grozavă calamitate să nu putem prezenta în majestoasa întrecere internaţională quintesenţa calităţilor footballului românesc. Noroace de acest fel — numai posibile chiar — se întâlnesc rar. Foarte rar. A le neglija înseamnă a ne rata o minunată posibilitate de evadare balcanică, şi o splendidă ocazie de afirmare continentală.

Problemă mare însă, asupra căreia vom trebui să revenim.

Silviu Herescu

Aruncarea... suliţei

In Elveţia zăpezilor veşnice, sporturile de iarnă se practică în toată diversitatea lor. Iată bună oară în fotografia noastră un grup de skiori antrenându-se la aruncarea... suliţei

Dela inaugurare şi până astăzi, rubrica «Culisele» a fost servită numai de jucători (şi deservită de diverse semnături...).

Pe ziua de eri, confraţii ne-au dat un preţios şi amabil ajutor, furnizându-ne câteva mostre de «culise», cari se cer neapărat avansate la lumina rampei...

Iată — pentru început — o întâmplare autentică al cărei erou a fost confratele nostru I. S. (Iniţialele nu au nici o legătură cu numele d-lui Ion Săvescu, simpaticul redactor (responsabil) al rubricei noastre de box şi... Foto reportaj).

După un prelungit şi violent match cu o damigeană de braghină, d. I. S. a intrat aseară (aţi crede?..) la Bomboneria Palatului. O vânzătoare din magazin l-a întâmpinat cu un zâmbet larg, profesional:

— Ce doriţi?..

— Un şprit

— [illegible] Dar nu m'ai întrebat ce doresc? Eu asta doresc.

— N'avem decât prăjituri.

— Dă-mi prăjituri.

— Din care doriţi?..

— Din care-ar fi. Şi mari, şi mici..

— N'aveţi nici-o preferinţă?

— Aş prefera să fie.. acre... s'a fixat confratele, cu stomacul înfierbântat de braghina pe care o consumase şi care necesita urgente nevoi de murături.

— Prăjituri acre, nu avem!..

— Atunci dă-mi dulci. Ce să fac?. Dă-mi din care-or fi...

— Vă e indiferent?..

— Absolut indiferent.

— Dece?

— Fiindcă tot omor banii de pomană..

— Atunci dece cumpăraţi prăjiuri?..

— Fiindcă sunt beat!.. a sughiţat confratele. La beţie, face omul orice prostie. E în stare să cumpere şi prăjituri..

*

In gazetăria sportivă bucureşteană există un confrate cu un temperament polemic inegalabil (Iniţialele numelui sunt inutile, fiindcă îl veţi ghici şi fără indicaţie).

Nu-i place niciodată, nimic, şi înjură mereu.

Fiind atât de violent, confratele cu temperament polemic, a prilejuit recent următorul dialog între doi oficiali:

— Ce e d-le cu Be... (cât p'aci era să-i divulgăm numele).

— Cum ce e?

— Nu vezi?.. Injură pe toată lumea. Mă miră că nu ne ia şi la bătae.

— Asta nu se poate.

— Dece?

— Fiindcă, scriind la mai multe ziare şi neavând vreme pentru toate operaţiunile polemice, este obligat să aplice diviziunea muncii. El înjură. De bătut, bat alţii.

— Care alţii?..

— Aia pe care îi înjură...

*

...Şi iată, însfârşit, bomba zilei. Scena s'a petrecut eri seară la bodega Bogheri din strada Popa Tatu. La o masă, câţiva confraţi în decorativa companie a d-rei Violeta Ionescu, fostă [illegible] a «Cinematografului Marna».

Un confrate dela ziarul «Lupta» se luptă să-şi afirme calităţi pe cari restul mesii se încăpăţânează să i le conteste.

— La fugă, nu mă tae nimeni.

— Nici Owens?.. l-e interpelat, zâmbind, un comesean.

— Nici dracu!... a hotărât, belicos, reprezentantul «Luptei».

Câteva clipe mai târziu, calităţile de «sprinter» ale fugosului confrate, au fost puse la încercare

S'a iscat un scandal D-ra Jeana Doljan a zâmbit fără direcţie precisă. Un consumator dela o masă alăturată s'a simţit insultat, de acest «surâs», angelic.

— Cum îşi permite asta să-mi rânjească?.. a explodat consumatorul.

Confratele dela «Lupta» s'a simţit obligat să intervină.

— Domnule, te rog să fi la locul d-tale!..

— Da?. l-a 'ntâmpinat, amabil consumatorul.

S'au auzit două palme, lipite (cam violent) pe un obraz. Evident, obrazul confratelui. De văzut, nu s'a văzut bine ce a urmat.

Se ştie doar că cu o viteză fulgerătoare, reprezentantul «Luptei» a dispărut depe câmpul bătăliei, fugind cu o viteză de lăcustă.

Castor

De prin lume adunate

CLUBUL «ŞOMERIA» ARE UN NOU ADERENT

Eri pe calea Victoriei, d. maior Gh. Brezeanu, fondatorul şi preşedintele clubului „Şomeria" a primit o nouă şi importantă adeziune.

E vorba de d. dr. Aurel Buteanu, fostul preşedinte al Universităţii.

D-lui Buteanu i s'a încredinţat delegaţia de a organiza la Cluj o filială.

Noui şi senzaţionale adeziuni sunt în perspectivă.

O nouă adeziune a unui personaj, care va produce senzaţie, e în perspectivă.

Dar asupra numelui acestuia păstrăm deocamdată, o discreţie absolută...

CAND SPECTATORII DEVIN ARBITRII JUDECATORI

Ecoul întâlnirii Marcel Thil — Lou Brouillard este departe de a-şi fi terminat actualitatea, în special, în Franţa.

Faimoasa seară în care campionul mondial a fost scos din luptă de către challangerul său, Lou Brouillard, a creeat interminabile controverse.

Majoritatea a văzut lovitura joasă.

O importantă parte din spectatori afirma însă că Thil a fost knockoutat.

Controversa urma să fie lămurită de filmul acestei întâlniri.

Când filmul matchului a fost proectat în „cadenţă" normală, aproape toţi spectatorii — bine înţeles francezi — afirmau că lovitura a fost nereglementară.

Când însă, acelaş film a fost vizionat, imagine cu imagine, într'un cinematograf din Paris — în care odată cu biletul de intrare primeai să-ţi dai avizul: lovitura joasă, litigioasă sau reglementară — dreptatea lui Thil a început să fie pusă la îndoială chiar de către aceia cari înainte susţineau o certă lovitură joasă.

Ce-i curios, că nici pelicula nu a putut să stabilească definitiv de partea cui este dreptatea.

Nu putea fi vorba de o certitudine, din cauza defecţiunii filmului, a perspectivei şi a unghiului din care a fost filmat.

Plebiscitul organizat de „L'Auto" cu spectatorii acestui film, a dat un rezultat la fel de nesimnificativ pentru Marcel Thil.

Din miile de spectatori cari aveau de jucat cu această ocazie rolul de judecător arbitru unic, dupăce au văzut filmul, au dat următoarele răspunsuri:

Lovitură joasă:
57,85 la sută din răspunsuri.

Lovitură dubioasă:
18,97 la sută din spectatori.

Lovitură regulată.
21,22 la sută din spectatori.

Au fost anulate 1,96 la sută din totalul buletinelor.

Deci, după acest plebiscit, problema în loc să fie clarificată se poate pune cu aceiaşi intensitate ca în seara matchului.

Jucătorii Venusului

Gorgorin este cel mai bun jucător... de table

In orice materie, când se creiază unprecedent, faptul devine definitiv, consfinţit.

Am inaugurat, într'un număr trecut, sistemul de a bea cafea „en gros", adică cu o echipă întreagă. Am numit Ripensia.

Ori dacă a fost posibil să beau o „cafeluţă" cu Ripensia, la câteva sute de kilometri, dece n'aş face acelaş lucru cu Venus, care are avantajul de a fi în localitate.

Ca să-i prind pe toţi venusiştii la un loc şi, în plus, să le dau lor ocazia de-a fi gazde — foarte important, căci politeţa obligă pe gazde să trateze ele cu cafeluţe — am făcut o mică deplasare până la sediul clubului Venus.

In Buzeşti, toată lumea cunoaşte reşedinţa echipei care joacă în splaiu. O spun cu titlu de informaţie, căci n'aveam nevoie de nici un ghid. Cunoşteam dinainte sediul.

In faţa aparatului de radio, aproape toţi echipierii Venus-ului. Clae peste grămadă, nici unul nu-şi păstra postul — ca pe teren, — toată lumea se îmbulzea să prindă un post străin.

Dar unde-s multe moaşe... „Mêlée"-ul acela de mâini nu a reuşit să prindă decât paraziţi şi şuerături. In astfel de condiţiuni, a fost lăsat „solo" Humi, să... conducă şi butonul aparatului de radio. Intr'adevăr, imediat s'a văzut rezultatul.

După o splendidă... deschidere a aparatului, Humi a marcat... un succes desăvârşit, Prinsese un post străin.

Am prins Atena!

Cu o mină radioasă şi cu un glas triumfător, Humi anunţă:

— Am prins Atena...

Iar după câteva clipe, tot el se complectează:

— Ce n'ar da Atena să mă prindă pe mine!...

Lui Albu nu-i place muzica grecească şi ca atare degajează... aparatul de posturile streine, revenind la Bucureşti.

— Ce n'aţi da voi acuma — le [illegible] rezultatele sportive de... Duminecă seara!...

Intr'o cameră alăturată, se dispută cu înverşunare o partidă de table. Adversari: Petea Vâlcov şi Gorgorin.

E rândul lui Gorgorin să dea cu zarul. A dat şase-unu.

— Şase-unu, e gherlă, — îl anunţă Petea.

— Ba pardon, şase-unu e scorul cu care batem mâine pe Chinezul.

Cu ajutorul lui Ghiţă Drăghicescu, căruia jucătorii îi poartă o stimă deosebită, reuşesc să grupez

PETEA VALCOV

toţi jucătorii. Nici Platko nu lipseşte.

— Băeţi, am venit pentru o „cafeluţă"...

Şuetă

Albu face oficiul de gazdă:

— Ce fel de cafea beţi?

— La sediul „negrilor", bine'nţeles, cafea neagră.

In câteva minute, douăsprezece cafeluţe au apărut în formaţie de pluton. Platko a renunţat, ca să nu fie treisprezece cafeluţe.

Toată lumea tace. Ca să nu iasă o „cafeluţă" mută, am deschis vorba. Şi ca să-i antrenez, i-am luat pe departe:

— Ce părere aveţi despre noul campion de patinaj artistic?

Nici o şoaptă. Nimeni nu răspunde.

— Cum vă place aventura lui Marcel Thil cu Taitard?

Tăcere mormântală.

Nici nu e de mirare. Ce-i interesează pe venusişti astfel de chestii, mai cu seamă în ajunul unui match. Eu însă, am pregătit atmosfera. In alte condiţiuni, dacă aduceam vorba de football, n'aş fi avut prea mare succes. Aşa însă, simţeam că un subiect din domeniul jocului cu balonul rotund, ar fi fost o destindere pentru colegii mei de cafeluţe.

— Vasăzică mâine jucaţi cu Chinezul. Ce credeţi?

Dan Gavrilescu face pe... chinezul!

— Ce să credem? Pe orice timp, jucăm cu Chinezul, că e match oficial...

O să fie greu de tot cu venusiştii ăştia, cari au o condiţie fizică ireproşabilă. La prima întrebare, am fost... driblat cu cea mai mare uşurinţă.

Ce facem mâine?

Cu toată condiţia venusiştilor, o condiţie... sine qua non pentru „cafeluţa mea" este răspunsul din partea comesenilor. Deaceea nu mă dau bătut, şi trec la contraatac:

— Ce faceţi mâine cu Chinezul, câştigaţi matchul?

Bărbulescu, ca un adevărat half, intervine la timp:

— Nu ştim nimic precis. Nu e sigur dacă o să câştigăm la zero, sau la unu...

— Eu unul, nu cred... la unu, se repede Burdan cu un plongeon teribil, depe urma căruia s'a răsturnat cafeluţa lui Colea Vâlcov, care se scoală enervat.

— Dragă Colea, stai colea frumos, şi spune-mi mai bine, ce părere ai de matchul de mâine?

— In privinţa victoriei, sunt foarte pesimist...

— Cum? au căscat ochii cei de faţă.

— Sigur că da. Eu prevăd victoria culorilor... „negre".

— De doi ani n'a mai făcut un spirit bun fratele meu, — remarcă Petea.

— Da'ce, acum a făcut? se miră Sfera.

Două puncte

Trec din nou la atac.

— Domnilor, sunt lămurit. Cu matchul de mâine am lichidat deci primul punct...

— Două puncte, protestează Ene, referindu-se la clasament.

— Bine, bine, desigur că două puncte. Să trecem deci la al... treilea punct: care e cel mai bun jucător din echipă?

O întrebare — dinamită. Temându-se de consecinţe grave, Ghiţă Drăghicescu a trecut în cealaltă cameră. O voce a spart tăcerea.

— Să spună antrenorul!

Platko s'a ridicat însă foarte grăbit şi a strigat:

— Draghicesco, stai puţin, să-ţi spun ceva interesant!

Albu s'a ridicat în scaun, Humi a... răsturnat ceaşca cu cafea, Sfera şi-a umflat pieptul, Petea a început să tuşească. Insfârşit, fiecare s'a făcut... remarcat prin câte ceva.

— Ştii care e cel mai bun jucător? intervine salvator Drăghicesco.

Cel mai bun jucător

Nu se mai aude nici o respiraţie. Toţi ochii sunt aţintiţi spre... selecţionarul unic. Insfârşit, Ghiţă a lămurit misterul.

— Gorgorin!

Două minute de stupoare, invidie, priviri tăioase.

— Da, da, Gorgorin e cel mai bun jucător. Abia eri l-a bătut pe Boltan cinci partide de table.

Urmează câteva clipe de destindere.

— Apropos, dar...

Nu apuc să termin întrebarea, că venusiştii dispăruseră, fără nici un fel de protocol. Le făcuse un semn Platko.

După ce jucătorii părăsiseră sediul, Platko a luat loc lângă mine, oferindu-se graţios!

— Acum să luăm amândoi, liniştiţi, două cafele.

— Regret, dar nu ţi-a venit încă rândul la „cafeluţă"...

*

Am plecat dela Venus punându-mi pe drum întrebarea dacă în privinţa diverselor... previziuni, am potrivit bine „cafeluţa" cu venusiştii...

A. Nol

SPORTUL IN ARTA

Clişeul nostru reprezintă o reuşită lucrare a cunoscutului sculptor berlinez Vinzenz Sarhoda care reprezintă pe faimosul alergător Nurmi, supranumit «finlandezul sburător»

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 13)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Nu l-am lovit decât odată. Sub lovitură, Nedelcu s'a prăbuşit drept, ca un copac tăiat dela rădăcină, sau retezat de trăznet.

Apoi, mi-am revenit.

In artere, pulsaţia sângelui şi-a regăsit cadenţa. Peste fierbinţeala obrajilor, am simţit răcoarea unei adieri de vânt. Privirea mi s'a limpezit.

Am putut vedea, astfel, efectul scenei pe care o provocasem.

Nedelcu era încă jos cu o garoafă roşie de sânge sub coviltirul nasului. In jurul lui, restul echipei se rânduise în semicerc, cu ochii fixi, înţepeniţi în direcţia lui Nedelcu. Erau uimiţi?... Erau revoltaţi?... Nu ştiu. Nici nu mă interesa. Imi descărcasem nervii. Asta era important, pentru mine. Acesta era singurul lucru important la sfârşitul unui incident stârnit de obrăznicia colectivă a unei echipe cu componenţii căreia trebuia să mă consider, încă, coleg.

M'am întors pe călcâe, hotărât să plec. In ultimul moment însă, m'am răzgândit, sub fulgerarea unei invective pe care nu mi-am putut-o stăpâni. M'am întors din nou şi-am mârâit, pentru toată lumea:

— Imbecililor!...

In urma mea, niciun răspuns nu a venit să atenueze insulta, sau s'o răstoarne spre o nouă direcţie. Echipa îşi însuşise titlul...

25 MARTIE. Insfârşit, am văzut-o. Renunţasem să o mai caut. Mă deprinsesem cu gândul că n'o mai pot vedea. Părăsisem ideia unei noui convorbiri...

Fără să vreau, însă, am întâlnit-o. Acelaş roşu de aramă în stuful părului, aceiaş flacăre catifelată în ochi şi — evident — acelaş râs desprins din bolta aceleiaşi guri arcuită roşu pe albul mat al feţii.

Propriu zis, Miny m'a văzut pe mine. Eram pe Bulevard. Coboram spre Cişmigiu, fără un gând precis, fără un obiectiv precis. Aproape, fără să văd mulţimea prin care mă strecuram încet. Cu greutate.

Deodată, cineva mă prinde de braţ:

— Ce faci, te plimbi pe Bulevard?

Era Miny. Mi-a confirmat prezenţa printr'un arpegiu inevitabil de râs, şi-a adăugat:

— Dacă ai timp liber ca să te plimbi, dece nu m'ai anunţat şi pe mine? Imi place şi mie să mă plimb.

Am îngânat, fără să vreau:

— Te-am căutat, dar nu te-am găsit...

O clipă, am stat să cumpănesc dacă face să-i povestesc scena depe teren. Dacă e bine să-i relatez obrăznicia lui Nedelcu şi corecţiunea pe care i-am aplicat-o pentru o apreciere care mi se păruse, deplasată. Nu ştiam dacă e bine sau nu, să-i spun.

In toiul nehotărîrii mele însă, Miny a avut o intervenţie uluitoare:

— Iţi mulţumesc pentru tot ceiace ai făcut pentru mine.

— Dar, n'am făcut nimic.

— Lasă, lasă, nu te mai preface.

— Eu?...

— E de prisos. Ştiu tot.

— Ce ştii?...

— Ştiu că l-ai pălmuit pe Nedelcu, fiindcă a fost necuviincios cu mine. Iţi mulţumesc foarte mult.

— Dar...

Voiam să neg. Să contest informaţiile pe cari le adunase cu o repeziciune şi o exactitate inexplicabilă. Nu mai avea, însă, niciun rost. Ştia tot. De unde? Nu ştiu. Mai curând decât ar fi putut crede însă, mai curând decât mi-aş fi putut închipui, i se relatase în amănunte incidentul în care fiindcă fusese obraznic cu ea, Nedelcu se prăbuşise sub pumnii mei năpraznici.

Am încercat, totuşi să micşorez dimensiunile incidentului:

— Nu ştiu ce ţi s'a spus dumitale, dar cred că ţi s'au exagerat lucrurile. A fost o simplă discuţie.

Miny râde.

— O simplă discuţie?... Imi place să cred că nu toate discuţiile dumitale simple se termină aşa cum s'a terminat discuţia cu domnul Nedelcu.

Şi-a drapat riposta cu o încruntare subită a frunţii şi-a hotărît implacabilă:

— Acuma, dacă vrei să-mi faci o plăcere, să nu mai vorbim de asta. Hai mai bine să ne plimbăm.

M'a prins de braţ, şi m'a îndreptat spre Cişmigiu. Dealungul aleilor, lume multă. Am hoinărit aproape o oră. Apoi, Miny s'a oprit:

— Hai să şedem.

Ne-am aşezat pe-o bancă. Minute întregi, am tăcut amândoi. Ca şi când n'am fi găsit ce să ne spunem.

Mă obseda o întrebare pe care întârziam să i-o pun. Imi atârna greu, în minte, şi refuza, — parcă, — să evadeze din ţarcul gândurilor.

M'am hotărât, totuşi. Am prins'o pe Miny de mână, am tras-o lângă mine, aproape şi am privit-o drept în ochi.

— Aş vrea să te întreb ceva.

— Ce?...

— Ceva, din ceiace spunea Nedelcu s'ar putea să fie adevărat.

— Numai ceva?... Deci, numai ceva? Eu cred că tot ce-a spus este adevărat.

Am zgâlţâit-o de mână, ca s'o trezesc.

(Va urma).